

ELIZA RAINE
DVŮR MONSTER A ZLOBY
UKÁZKA Z KNIHY

Hlava se mi točila, když jsem se v prázdné místnosti rozhlížela.

Jak se to mohlo stát?

Na zemi ležela Kařina kniha otevřená dokořán. Lhorisova dýmka byla odložená na opěrci křesla, v němž seděl, když jsem ho viděla naposledy.

Zrak mi rozmazávaly slzy, spíš ze vzteku než smutku.

Kdo unesl moje přátele?

Měli tu být v bezpečí. Hlídal je Ellisar.

Ellisar.

Přes dunící paniku v mé hlavě se prodrala krátká, vtíravá vzpomínka na mohutné tělo ležící na podlaze salónku.

Rozběhla jsem se zpátky do hlavní místnosti. Frima se tam zrovna snažila přetočit Ellisarovo těžké tělo.

„Tak dělej, mluv se mnou, ty jeden velký troubo,“ bručela. Z čela mu tekla krev, ale hrud' se mu zvedala.

„Strážě,“ zamumlal. Frima vzhledla ke stropu a tiše poděkovala bohům.

Přidřepa jsem si k nim.

„Které strážě?“

„Královniny,“ vydechl. Víčka nadzvedl jen na škvírku. „Moje hlava...“ Zvrátil oči v sloup a bělmo se mu zalesklo. Frima ho silně plácala dlaněmi po tvářích.

„Reyno, podej brandy. Hned.“

Poslechla jsem. U protější stěny stála skříňka s alkoholem. Roztřesenýma rukama jsem lahev otevřela a nemotorně naplnila sklenku.

Jestli měl pravdu a jestli si pro ně přišly královniny strážě... Byli to *zlatonoši*. Nejcenější nástroje jejího zapřisáhlého nepřítele.

Snažila jsem se potlačit nával strachu a vrátila se k nim. Frima si Ellisarovo tělo přitáhla k sobě, aby se o ni mohl opřít, a vzala si ode mě sklenku.

„Nevypadá to zas tak vážně. Moc nekrvácí. Ale dostal pořádnou ránu do hlavy,“ řekla tiše.

Ellisar zvedl jednu ruku a zamrkal na ni. „Proč je modrá?“

Frima zavrčela a zaklela. „*Opravdu* pořádnou ránu.“

Naklonila jsem se k němu. „Ellisare, proč královniny strážě odvedly moje přátele?“ Snažila jsem se mluvit klidně, ale moc mi to nešlo.

Podíval se na mě zastřeným pohledem. „Ta žena něco psala,“ zamumlal.

Sklouzla jsem na kolena. „Kam? Kam to psala?“

Jeho pohled klesl k hrudi. S Frimou jsme ho následovaly. Z vnitřní strany kožešin vyčníval kousek papíru, připíchnutý špendlíkem.

Popadla jsem ho.

„Na oslavu konce části *Leikmotu* pořádané Dvorem stínů jste srdečně zváni na maskarní ples, který se uskuteční o dnešní půlnoci,“ přečetla jsem nahlas. „Aby byla zajištěna zábava hodná této příležitosti, bylo každému z našich šampionů odebráno něco cenného. Možnost získat tyto věci zpět se vám naskytne během plesu. S pozdravem, královna Dvora stínů.“

Frima mi papír vzala dřív, než jsem ho stihla zmuchlat. Na okrajích zorného pole mi plavaly černé skvrny. V ústech mi úplně vyschlo.

„Copak už toho do hajzlu neudělala dost?“

„Uklidni se. To znamená, že jsou pořád naživu,“ odpověděla Frima a dál si lístek pročítala.

Chytila jsem se těch slov.

Naživu. Byli pořád naživu.

Jenže královna byla vyšinutá. Úplně utržená ze řetězu. Dalo se jí věřit, že je do půlnoci nechá žít?

A vůbec – že byli naživu, neznamenalo, že nejsou zranění.

Otočila jsem se na patě a vyrazila ke dveřím. „Reyno, kam jdeš? Bez Mazrita nemůžeš –“
„Můžu. A rozhodně to udělám.“

Nezastavila jsem se, abych ji poslouchala, jak mi to rozmlouvá.

Celým tělem mi pulzoval vztek. Vztek na Mazrita.

Kdyby neodešel, tohle by se nestalo. Královna by si nikdy nedovolila takhle vpadnout do jeho komnat.

Nebyla jsem tak mocná jako on. Neměla jsem ani jeho postavení, ani žádnou páku. Ale nedokázala jsem sedět do půlnoci v pokoji, zatímco někdo mučil mé přátele.

„Zvládnu to i bez tebe, ty hloupej hadomilnej *veslingře*,“ zasyčela jsem a spěchala chodbami v barvách krve.

„Nejsi sama.“ V mysli se mi rozezněl Vororův hlas a k mému překvapení se mi do očí nahrnuly slzy. „Možná ti nedokážu pomoci, ale věz, že nejsi sama.“

„Děkuju, Vorore. Víš, kde jsou?“

„Ne. Ale nedokážu se dostat do trůnního sálu skrz zdi. Magie, která ho chrání, je příliš silná.“

„Takže myslíš, že jsou tam?“

„Neprohledal jsem celý palác, ale zkontroloval jsem alespoň thrallské cely a žalář.“

„Dobře. Děkuju.“

„Nechápu, jak Orm věděl, že se to stane,“ ozvala se sova a já zpomalila.

„Máš pravdu. On o tom věděl...“

„Něco spolu s královnou mají.“

„Myslíš něco romantického?“

„Něco politického.“

Přikývla jsem. „Mazrit si to taky myslí. Že spolu kují něco, co jde za hranice *Leikmotu*.“

Dorazila jsem k velkému schodišti a brala schody po dvou.

„Reyno, jít do trůnního sálu bez prince je nebezpečné.“

„Myslíš si, že to nevím?“

„Nemáš nic, jen svou dřevěnou hůl.“

„Tak ještě jednou, proč mi říkáš něco, co už dávno vím?“

„Jen ti dávám příležitost svoje rozhodnutí ještě jednou zvážit.“

Koutkem oka jsem zaznamenala bílý záblesk. Voror se snesl dolů a dosedl na široké zábradlí jen kousek přede mnou. Zastavila jsem se a on na mě zamrkal svými obrovskými očima.

„Já vím, Vorore. Vím, že je to nebezpečné. Ale to mě nezastaví. Musím se ujistit, že mým přátelům nikdo neublíží.“

„A co uděláš, pokud ano?“

Vyslovil myšlenku, kterou jsem se odmítala zabývat.

Co bych ve jménu Odina já *zmohla*? Sova měla pravdu, neměla jsem nic než svou dřevěnou hůl. Jediná výhoda, která stála na mé straně, byl princ stínů. Nepřítomný princ stínů.

„Na něco přijdu.“

„Když jsi naposled byla v podobné situaci, chtěla ses pro ně obětovat. To teď rozhodně nesmíš udělat, Reyno.“

Zírala jsem před sebe, hrdlo sevřené. „Můj život nemá větší cenu než ten jejich.“

„Závisí na tobě osud celého *Yggdrasilu*, Reyno. Vzpomínáš si?“

„Jasně, že jo,“ zamumlala jsem. Ta pitomá slova se mi hlavou honila pořád, aniž bych o to stála.

„Jsi za svůj svět zodpovědná.“

„Zodpovědná za svůj svět? Všichni mě nenávidí. Zacházejí se mnou jako se špínou na botě. Co tady komu dlužím?“

„Setkala ses jen se zlomkem bytostí v *Yggdrasilu*,“ odpověděl přísně. „Troufáš si soudit celý svět podle několika prohnitých duší?“

Zlostně jsem na něj pohlédla. „Chci vidět své přátele.“

„A já u toho budu s tebou. Ale nedovolím ti udělat špatné rozhodnutí.“

Chtěla jsem mu říct, že netuším, jak by mě mohl zastavit. Špatná rozhodnutí jsem dělala celý život, a zatím jsem tu stála já i mí přátelé.

Ta slova ale nepřišla.

Možná měl pravdu. Možná jsem opravdu soudila celý svět podle několika zkažených jedinců. I když jsem nevěřila, že by můj život měl větší cenu než život kohokoli jiného, přijala jsem, že hraju roli ve hře, která mě přesahuje. Už nešlo jen o Lhorise a Karu. Záleželo i na Mazritovi. A navzdory všemu tomu vzteku to něco znamenalo. Víc, než jsem chtěla. Víc, než jsem si byla ochotná připustit.

„Královno Andask!“

Chodbou se rozlehl mužský hlas, odrazil se od stěn a byl nasáklý vztekem.

Voror se okamžitě vznesl a dole u schodiště se objevil Dokkar.

Změřil si mě zuřivým pohledem a zastavil se. „Kde je trůnní sál?“

Rozběhla jsem se ze schodů dolů a ukázala správným směrem. „Taky vám někoho vzala?“

„Svých zvrácených her bude litovat,“ zavrčel.

Uvolněný, sebejistý fae, se kterým jsem se setkala během her, byl pryč.

Vzduch kolem jeho hole vířil nabitý energií. Záblesky jasně zeleného světla se míhaly kolem a jeho běžně jemné rysy ztvrdly hněvem.

Musela jsem klusat, abych mu stačila. Překvapilo mě, že dveře do trůnního sálu jsou otevřené. Na prahu té odporné místnosti jsem instinktivně zpomalila. Přiměla jsem své nohy, aby mě nesly dál po dlouhém koberci vedoucím ke královně, která seděla na trůnu na samém konci sálu. Byla jediná, koho osvětlovalo světlo svící. Zbytek místnosti se topil ve tmě. Kolem krku měla složitý límec z černých kožešin, posázený rudými drahokamy, které odrážely mihotání svící. Okamžitě jsem střelila pohledem nad její hlavu. Tentokrát tam nic neviselo. Projela mnou vlna úlevy.

Rty se jí zkroutily do úsměvu a odhalily černé zuby. Rukou, v níž držela hůl, ledabyle mávla. Nástěnné pochodně vzplály a osvětlily urny plné lebek, které lemovaly dlouhý koberec. Po levé straně trůnu visela na trámech vysoká opona. Dalším mávnutím ruky ji nechala spadnout.

Dokkar zavrčel vzteky. Rozběhla jsem se vpřed.

Ve vzduchu viselo sedm lidí spoutaných stíny a nádherná zlatá koruna.

Vypadali, jako by jen spali. Nevnímala jsem téměř žádné detaily. Lhoris a Kara byli poslední v řadě – zamířila jsem rovnou k nim.

„Co jste jim udělala?“ vyjela jsem ve stejný okamžik, kdy Dokkar pronesl téměř totéž.

„Nejsou zranění,“ zaspívala královna s úsměvem.

„Na to nemáte právo!“ zařval zemský fae a vykročil po koberci k jejímu trůnu.

„Naopak. Mám na to plné právo. Smlouva, kterou váš dvůr podepsal při vstupu do *Leikmotu*, výslovně umožňuje událost tohoto typu.“

Odněkud vedle sebe vytáhla list papíru a tenký stínový úponek ho donesl až k němu.

Jeho výraz potemněl. Královna se tiše zasmála.

„Nechte mě hádat, lorde Dokkare. Neumíte číst?“ Když nic neřekl, pokračovala. „Nu, pak mi nezbývá než vás ujistit, že drobné písmo rozvádějící podrobnosti naší dohody činí vše naprosto spravedlivým a čestným.“ Máchnutím ruky pokynula k zajatcům. „Musíme přece pobavit publikum. Něco takového se nestalo po celá staletí. Byla by škoda, kdyby to byla nuda.“

„Něco je hodně špatné s vámi, s vaší představou o cti i s celým tímhle prokletým dvorem,“ zasyčel Dokkar.

„Ale no tak. Smlouva přece také zmiňuje dobré mravy a úctu k našim bližním.“

„Dostala jste se jim do mysli?“ ozvala jsem se. Oba fae se ke mně otočili.

Královniny oči se zúžily. „To by podle té samé smlouvy bylo krajně nevhodné. Samozřejmě že ne.“

Nevěřila jsem jí. Ani na okamžik.

„Jestli jste mé neteri zkrivila jediný vlásek –,“ začal Dokkar. Bodla mě vlna soucitu. Větu ale nedokončil.

„Královno Andask! Gratuluju k tak šokujícímu zvratu událostí!“

Orm krácel po koberci a letmo pohlédl na zavěšené postavy. Vsadila bych cokoli, že ta koruna pro něj představovala něco nesmírně cenného. Zajímavé, zdálo se, že mu záleží alespoň na jedné živé bytosti. Prohlížela jsem si zajatce i jeho a snažila se přijít na to, v čem spočívá jeho slabina.

„Tušila jsem, že to na vás zapůsobí, lorde Orme,“ usmála se na něj královna.

Než stihl odpovědět, do sálu vtrhla Kaldar.

„Agdo!“ zavolala a zarazila se, když si uvědomila, co vidí. „Co to má znamenat?“ Několika dlouhými kroky došla ke spícím zajatcům a bledé tváře jí zbarvil růžový nádech.

„Zeptejte se Orma,“ zavolala jsem a postarala se, aby mě všichni slyšeli. „Věděl o tom.“

Zlatý fae si položil ruku na hrud' a vzdorovitě se napřímil. „Samozřejmě že ne. Vždyť to jsou moji blízcí,“ řekl a pohlédl na královnu. „Můžete nás ujistit, že jim nebylo ublíženo? Mučení nevinných je ve smlouvě výslovně zakázáno.“ Krutě se podíval na Dokkara. „Velmi pečlivě jsem četl každé slovo.“

„Celou dobu, co jsou v mé společnosti, spí,“ usmála se. „A zůstanou zcela nedotčeni, pokud ovšem během dnešního plesu nezklamete při pokusu je vysvobodit.“

„To není fér!“

„Nikdy s tím nesouhlasili! Nemůžete je takhle zneužít!“ ozvala jsem se spolu s ostatními fae. Orm mlčel.

Smlouva se ke mně vznášela, nesená stínovou stuhou. „Jestli si to chceš přečíst, nebo si najít někoho, kdo to udělá za tebe, přísahám, že zjistíš, že neporušuju žádné pravidlo.“

„Nikdy jsem s žádnou zatracenou smlouvou nesouhlasila!“

„Jsi šampionka Dvora stínů, človíčku. A Dvůr stínů souhlasil.“

„Za tohle zaplatíte, Andask,“ vyplivla Kaldar, a tím mě ušetřila odpovědi.

„Těším se na váš nevyhnutelně nedostatečný pokus o pomstu,“ odvětila královna až příliš sladce. „Prozatím však přísahám na moc své hole, kterou mi propůjčil Odin: mezi touto chvílí a půlnocí, kdy je znovu uvidíte, se jim nic nestane.“

„No, silnější slib než tenhle neexistuje,“ pokrčil Orm rameny. Hluboce se uklonil. „Tak večer.“ Pak se otočil a zamířil po koberci ven z trůnního sálu.

Dokkar znovu zavrčel a přistoupil ke dvěma snědým fae visícím ve stínech. „Vrátím se,“ zašeptal a následoval Orma ven ze sálu. Kaldar se ještě dlouze podívala na své bližní a pak také odešla.

Věděla jsem, že bych je měla následovat.

Zůstat s ní o samotě bylo to poslední, co jsem si mohla dovolit.

„Neunesla byste je, kdyby tu Mazrit byl.“

„Ale ano, děvče. A navíc tu není. Takže jsou tvé úvahy bezpředmětné.“

„Vím, o co vám jde.“

„Ne, nevíš.“ Pomalu si přejela jazykem po rtech.

Za mými zády zazněly tiché kroky. Otočila jsem se a uviděla Rangvalda v jeho dlouhém rouchu.

„Má královno, přípravy na dnešní večer vyžadují vaši pozornost.“ Pak se obrátil ke mně. „Paní Frima si žádá, abyste se k ní okamžitě připojila v hadích komnatách.“

Zasyčela jsem a otočila se zpět k Lhorisovi a Kaře. „Vydržte ještě pár hodin. A při Odinovi, jestli vám ublíží, zabiju ji.“